

Arrest

nr. 45 808 van 30 juni 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X
3. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 31 maart 2010 hebben ingediend tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 maart 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 29 april 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 mei 2010.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. VAN HOECKE verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissingen luiden als volgt:

Aangaande eerste verzoeker:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Armeens staatsburger te zijn en woonachtig te zijn geweest in Jerevan. U bent gehuwd en heeft één meerderjarige dochter. Uw echtgenote S. A. (O.V.X) en uw dochter D. A. (O.V. X) vergezelden u naar België.

Van maart 1998 tot mei 2003 werkte u als bewakingsagent voor de Britse ambassade. Vanwege dit werk kreeg u in 2000 problemen met de Armeense veiligheidsdienst (PAK), die een kantoor had gelegen tegenover de ambassade. Agenten van de veiligheidsdienst benaderden u tijdens uw ronde

voor de ambassade en wensten dat u informatie over de ambassade aan hen doorgaf. Nog voor zij hun verzoek konden verduidelijken weigerde u iedere medewerking. Sindsdien werd u door de PAK gevisieerd. Zo zocht men u tijdens uw ronde, op plaatsen aan de ambassade die niet onder camerabewaking vielen, op en viel men u aan.

Daarnaast waren er nog andere incidenten. Nog in 2000 betrapte u medewerkers van de PAK die in de ambassade probeerden in te breken. Naar aanleiding van het incident werden de toegangsdeuren van de ambassade vervangen.

In 2001 werd er vanwege de aanslagen in de Verenigde Staten een parkeerverbod ingesteld aan de ambassade. Een voertuig van de PAK, herkenbaar aan zijn nummerplaat, parkeerde zich hier niettemin. Er ontstond een scherpe woordenwisseling tussen u en de bestuurder. Na het werk werd u door dezelfde wagen opgewacht. Drie mannen stapten uit en vielen u aan.

In 2002 tot slot werd u aan de ambassade bijna aangereden door een wagen van de PAK. U zag hoe de wagen tot u naderde en versnelde; u wist nog net op tijd weg te duiken.

Vanwege deze incidenten ervoer u een grote druk en in 2003 besloot u bij de Britse ambassade ontslag te nemen. Zoals verwacht werd u na uw ontslag door de PAK gerust gelaten. U belandde niettemin op een zwarte lijst waardoor u geen officieel werk meer kon vinden.

Toen in 2008 Levon Ter-Petrosyan opkwam bij de presidentsverkiezingen zag u kans op verandering. Zijn verkiezingsnederlaag leidde ook bij u tot protest. Meer bepaald nam u deel aan de protestacties die na de verkiezingen ontstonden. Op 01/03/2008 was u op de betoging in Yerevan aanwezig toen deze met geweld werd onderdrukt. U werd die dag niet gearresteerd maar korte tijd later, op 28 of 29/03/2008, werd u door twee agenten benaderd. Zij toonden u foto's die aantoonde dat u op de betoging aanwezig was en dat u zich tegen de ordediensten had verzet. Zij stelden u "rehabilitatie" voor in ruil voor valse getuigenverklaringen tegen oppositieleden. U weigerde het voorstel.

Op 11/05/2008 viel de politie uw woning binnen. Uw vrouw was op dat ogenblik alleen thuis. Uw paspoort, uw geboorteakte en uw sociale kaart werden in beslag genomen. Ook de paspoorten en sociale kaarten van uw echtgenote en dochter werden meegenomen. Na dit voorval ging u meermaals langs de politie om de documenten terug te krijgen. U kreeg deze niet terug; als reden werd u op het recente voorstel gewezen.

Ondertussen ontving uw vrouw verscheidene telefoons waarin zij en u werden beledigd. Zo belde ondermeer het vrouwencomité haar op om u in een negatief daglicht te plaatsen.

Vanwege deze situatie besloten jullie Armenië te verlaten. Door geldgebrek liep het vertrek vertraging op. Op 27/04/2009 verlieten jullie uiteindelijk Armenië. Jullie werden door een smokkelaar naar Georgië gebracht waar jullie in een vrachtwagen zijn gestapt. Deze vrachtwagen bracht jullie naar een plaats in Ukraine waar jullie een tweede vrachtwagen namen. De tweede vrachtwagen bracht jullie naar België. Op 04/05/2009 kwamen jullie aan in België. Diezelfde dag vroegen jullie asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u uw huwelijksakte, uw militair boekje, een opleidingsattest van het leger, uw badge als bewakingsagent bij de Britse ambassade en een brief van de Britse ambassade aangaande uw ontslag voor.

B. Motivering

Uit uw relaas blijkt dat er aan de basis van uw problemen met de Armeense autoriteiten twee oorzaken liggen: uw weigering om informatie over de Britse ambassade door te geven en uw deelname aan manifestaties na de presidentsverkiezingen.

Wat uw problemen als bewakingsagent betreft dienen volgende bemerkingen te worden gemaakt. Ten eerste kenmerkt uw relaas zich wat deze problemen betreft door onduidelijkheid. Zo verklaart u dat uw conflict met de PAK ontstond nadat u een voorstel tot samenwerking had geweigerd. De juiste aard van het voorstel kent u echter niet aangezien u altijd meteen weigerde. U weet dat men gegevens van u wenste te bekomen maar welke weet u niet (CGVS p.9). Aldus blijft het onduidelijk wat de PAK juist van u wenste. Daarnaast is het onduidelijk waarom de PAK bovenal aan u het voorstel deed, gegeven het feit dat –zoals u verklaarde– acht bewakingsagenten werden tewerkgesteld bij de ambassade. U verklaarde hier eerst over niet te weten of de andere bewakingsagenten soortgelijke problemen kenden; dit omdat u zich er niet over geïnformeerd had. Kort hierop verklaarde u dat u zich wel, zij het onrechtstreeks, geïnformeerd had en dat hieruit bleek dat zij deze problemen niet kenden (CGVS p.10). Aan de vastgestelde incoherentie dient zwaar te worden getild: het dient, gezien het belang voor de appreciatie van de door u verklaarde vrees, onaannemelijk te worden genoemd dat u aangaande eventuele vergelijkbare problemen voor uw toenmalige collega's geen duidelijkheid heeft of kan bieden in het kader van uw asielverklaringen. Tot slot verklaarde u dat u de benaderingspogingen van het PAK en hun aanvallen buiten de omgeving van de ambassade niet meldde aan het ambassadepersoneel. De reden hiervoor is evenmin duidelijk. U verklaarde dat het melden hiervan tot een diplomatieke rel kon leiden tussen beide landen met als resultaat dat u ontslagen zou worden en nog meer vervolging diende te vrezende (CGVS p.9). Deze poging tot verklaring is weinig overtuigend gezien ze louter hypothetisch is: bij gebrek aan enige melding door u van uw problemen aan het Britse

ambassadepersoneel kan u bezwaarlijk zicht hebben op de mogelijke reactie van de Britse diplomatieke vertegenwoordiging en de mogelijke consequenties voor u zelf. Vaststelbaar is dan ook enkel dat u de bescherming van de Britse autoriteiten, tegen problemen die u heden aankaart bij uw asielaanvraag, niet inriep.

Welnu, deze onduidelijkheden slaan op kernaspecten van uw problemen (met welk doel werd u aangezocht, waarom u en wat deed u) waardoor zij de overtuigingskracht van deze problemen verminderen.

Dit gebrek aan overtuigingskracht wordt concreet door een tegenstrijdigheid over de manier waarop uw werk bij de ambassade beëindigd werd. U verklaarde dat u vanwege de incidenten met de PAK een enorme druk ervoer die u deed besluiten ontslag te nemen. U beweerde dat u bij de ambassade uw ontslag gaf onder het voorwendsel dat u ander werk had gevonden (CGVS p.10). Deze gang van zaken komt echter niet overeen met de inhoud van de brief van de Britse ambassade, die door u werd voorgelegd en die mede over uw ontslag handelt. De brief vermeldt namelijk dat uw diensten overbodig werden nadat besloten werd over te stappen op het systeem van contractuele bewaking. Met andere woorden, dit geeft aan dat u door de ambassade zelf ontslagen werd. U werd hiermee geconfronteerd maar ontkende dit (CGVS p.10-11).

Deze tegenstrijdigheid is doorslaggevend bij de beoordeling van uw problemen als bewakingsagent. Zij geeft aan dat uw verklaringen hieromtrent niet oprecht zijn.

Uit uw relaas blijkt vervolgens dat u jaren later, naar aanleiding van de protesten na de presidentsverkiezingen, opnieuw problemen kreeg met de Armeense autoriteiten. Meer bepaald werd u vanwege uw deelname aan deze protesten onder druk gezet om valse verklaringen tegen oppositieleden af te leggen. Toen u dit weigerde werden uw identiteitsdocumenten en die van uw gezinsleden in beslag genomen. Dit laatste gebeurde tijdens een inval van de politie op 11/05/2008. Uw vrouw was daarbij als enige thuis (CGVS p.11; vragenlijst CGVS). Voorts ontving uw vrouw een aantal beledigende telefoonoproepen. Uw vrouw meldde in haar asielverklaringen ook nog dat jullie dochter, voorheen steeds een goede leerlinge, ineens negatieve opmerkingen onder andere over haar kleding kreeg, en lagere schooluitslagen. Uit uw relaas blijkt dat u geen andere problemen kende in de lange periode tot aan uw vertrek. U verliet Armenië pas op 27/04/2009 (CGVS p.4). Voor het Commissariaat-generaal verklaarde u niettemin voor uw leven te vrezen bij een terugkeer naar Armenië (CGVS p.13).

Deze vrees moet echter worden beoordeeld als zijnde ongegrond. Ten eerste werd bij uw echtgenote een belangrijke tegenstrijdigheid vastgesteld omtrent de dag waarop de inval van de politie plaatsvond en de paspoorten in beslag werden genomen. Zij verklaarde namelijk meermaals dat dit voorval op 11/03/2008 gebeurde in plaats van op 11/05/2008, hetgeen u steeds heeft verklaard (CGVS p.3, p.9). Toen haar ter verduidelijking werd gevraagd of de inval slechts tien dagen na de manifestatie van 01/03/2008 plaatsvond antwoordde zij bevestigend (CGVS S. p.9). Zij werd hierop geconfronteerd met haar eerdere verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken waarin zij 11/05/2008 vermeld had (vragenlijst CGVS). Uw vrouw gaf hierop aan dat zij zich vergist had en dat de inval in mei had plaats gevonden. Ondanks deze rechtzetting beweerde zij onmiddellijk hierna opnieuw dat de inval in maart had plaatsgevonden, waarop ze dan weer stelde dat het in mei moet zijn geweest want dat het na haar verjaardag is gebeurd (CGVS S. p.9). Welnu, de vaststelling dat uw echtgenote de inval niet in de juiste maand kan situeren is, gezien het tijdsverschil te rekenen sinds de gebeurtenissen van 01/03/2008 en gezien het feit dat zij de enige getuige was van de inval, ernstig te noemen. De vaststelling doet dan ook sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw problemen in deze periode. Bijgevolg kan er tevens gesteld worden dat de reden voor uw gebrek aan identiteitsdocumenten niet overtuigt en dat u mogelijk uw paspoort voor de Belgische autoriteiten achterhoudt.

In ondergeschikte orde dient, in de hypothese dat uw relaas geloofwaardig is, quod non, te worden gesteld dat de feiten die u verklaarde te hebben meegemaakt in het kader van de presidentsverkiezingen niet zwaarwichtig genoeg zijn om te kunnen spreken van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. De hierboven aangehaalde gebeurtenissen (druk door politie opdat u valse verklaringen zou afleggen, inbeslagname van identiteitsdocumenten, beledigende telefoons) kunnen op zich kunnen niet worden aanzien als een ernstige bedreiging van leven, vrijheid of fysieke integriteit van uw gezin of u zelf.

Daarenboven blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, dat in het kader van de presidentsverkiezingen van 2008, er tijdens de kiescampagne druk werd uitgeoefend op opposanten en dat er sporadisch arrestaties waren, maar dat de campagne door de band rustig verliep; dat er op de kiesdag meldingen waren van intimidatie en zelfs geweld ten aanzien van vertrouwenspersonen van de oppositie; dat bij de daaropvolgende evenementen van maart 2008 hardhandig werd opgetreden tegen manifestanten en dat tegen een aantal personen een rechtszaak werd aangespannen. Er hebben zich in deze periode dus ernstige feiten die vervolging kunnen uitmaken, voorgedaan. In tussentijd is de situatie echter geëvolueerd. Afgezien van de twee gezochte personen die in de informatie worden vermeld, zijn

alle personen die de autoriteiten willen vervolgen in het kader van deze evenementen reeds gearresteerd. Voor personen met uw profiel, met name dat van sympathisant, blijkt uit de informatie dat ze wel druk kunnen ervaren vanwege de autoriteiten, maar dat er actueel geen gegronde vrees voor vervolging is in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Bijgevolg is uw vrees dat u bij terugkeer het slachtoffer zou worden van feiten die zwaarwichtig genoeg zouden zijn om te kunnen spreken van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, niet gegrond.

Aldus kan op basis van dit alles gesteld worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De documenten die u aanbracht zijn niet in staat deze beslissing te wijzigen. Uw militair boekje, het opleidingsattest van het leger en uw huwelijksakte leveren louter identiteitsgegevens. Uw badge en de brief van de Britse ambassade bewijzen dat u als bewakingsagent voor de ambassade heeft gewerkt. Zij wijzen echter niet op problemen die u met de PAK zou hebben gekend. Zoals hoger aangegeven ontkracht de brief daarbij uw verklaringen over uw ontslag.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

Aangaande tweede verzoekster:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Armeens staatsburger te zijn en woonachtig te zijn geweest in Jerevan. U bent gehuwd en heeft één meerderjarige dochter. Uw echtgenoot D. G. (O.V.6.425.777) en uw dochter D. A. (O.V. 6.425.774) vergezelden u naar België.

U verklaart dat u Armenië heeft verlaten omwille van de problemen van uw man. Uw man was in de periode 1998-2003 bewakingsagent bij de Britse ambassade. Vanwege dit werk kreeg hij al snel problemen met de nationale veiligheidsdienst PAK. De PAK wou dat uw man met hen samenwerkte en informatie over de ambassade aan hen doorgaf. Uw man weigerde hierop in te gaan. Hierop volgden een reeks incidenten waarbij uw man door de PAK werd bedreigd. De druk die dit genereerde deed uw man in 2003 besluiten ontslag te nemen.

In 2008 kreeg uw man opnieuw problemen met de Armeense autoriteiten. Ditmaal naar aanleiding van zijn deelname aan de betogingen na de presidentsverkiezingen. Na afloop hiervan werd hij benaderd door de autoriteiten, bedreigd en onder druk gezet om met hen samen te werken. Opnieuw weigerde hij. Op 11/05/2008 viel de politie jullie woning binnen. Het paspoort en de sociale kaart van uw echtgenoot, van uw dochter en van uzelf werden in beslag genomen. Na dit voorval ging uw man meermaals langs de politie om de documenten terug te krijgen. Hij kreeg deze echter nooit terug.

Ondertussen ontving u verscheidene vreemde telefoons. Zo belde ondermeer het vrouwencomité u op om uw man in een negatief daglicht te plaatsen.

Vanwege deze situatie besloten jullie Armenië te verlaten. Door geldgebrek liep het vertrek vertraging op. Op 27/04/2009 verlieten jullie uiteindelijk Armenië. Jullie werden door een smokkelaar naar Georgië gebracht waar jullie in een vrachtwagen zijn gestapt. Deze vrachtwagen bracht jullie naar een plaats in Oekraïne waar jullie een tweede vrachtwagen namen. De tweede vrachtwagen bracht jullie naar België. Op 04/05/2009 kwamen jullie aan in België. Diezelfde dag vroegen jullie asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u uw huwelijksakte, uw geboorteakte en een opleidingsattest voor.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenoot D. G. (O.V.6.425.777). In het kader van diens asielaanvraag werd een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Bijgevolg kunnen deze motieven ook wat u betreft niet weerhouden worden. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw echtgenoot is genomen, dient verwezen te worden naar de beslissing van deze laatste.

Aldus kan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming weerhouden worden.

De documenten die u aanbracht zijn niet in staat deze beslissing te wijzigen. Uw geboorteakte, het opleidingsattest en uw huwelijksakte leveren namelijk louter identiteitsgegevens.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Aangaande derde verzoekster:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Armeens staatsburger te zijn en woonachtig te zijn geweest in Jerevan. U bent ongehuwd en heeft geen kinderen. Uw vader D. G. (O.V.6.425.777) en uw moeder S. A. (O.V. 6.425.777) vergezelden u naar België.

U verklaart dat u Armenië heeft verlaten omwille van de problemen van uw vader. Uw vader was in de periode 1998-2003 bewakingsagent bij de Britse ambassade. Vanwege dit werk kreeg hij al snel problemen met de nationale veiligheidsdienst PAK. De PAK wou dat uw vader met hen samenwerkte en informatie over de ambassade aan hen doorgaf. Uw vader weigerde hierop in te gaan. Hierop volgden een reeks incidenten waarbij uw vader door de PAK werd bedreigd. De druk die dit genereerde deed uw vader in 2003 besluiten ontslag te nemen.

In 2008 kreeg uw vader opnieuw problemen met de Armeense autoriteiten. Ditmaal naar aanleiding van zijn deelname aan de betogingen na de presidentsverkiezingen. Na afloop hiervan werd hij benaderd door de autoriteiten, bedreigd en onder druk gezet om met hen samen te werken. Opnieuw weigerde hij. Op 11/05/2008 viel de politie jullie woning binnen. Het paspoort en de sociale kaart van uw vader, van uw moeder en van uzelf werden in beslag genomen. Na dit voorval ging uw vader meermaals langs de politie om de documenten terug te krijgen. Hij kreeg deze echter nooit terug.

Ondertussen ontving uw moeder verscheidene vreemde telefoons. Zo belde ondermeer het vrouwencomité haar op om uw vader in een negatief daglicht te plaatsen. Wat u betreft werden uw punten op school verlaagd vanwege de politieke overtuiging van uw vader.

Vanwege deze situatie besloten jullie Armenië te verlaten. Door geldgebrek liep het vertrek vertraging op. Op 27/04/2009 verlieten jullie uiteindelijk Armenië. Jullie werden door een smokkelaar naar Georgië gebracht waar jullie in een vrachtwagen zijn gestapt. Deze vrachtwagen bracht jullie naar een plaats in Oekraïne waar jullie een tweede vrachtwagen namen. De tweede vrachtwagen bracht jullie naar België. Op 04/05/2009 kwamen jullie aan in België. Diezelfde dag vroegen jullie asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u uw geboorteakte voor.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw vader D. G. (O.V.6.425.777). In het kader van diens asielaanvraag werd een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Bijgevolg kunnen deze motieven ook wat u betreft niet weerhouden worden. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw vader is genomen, dient verwezen te worden naar de beslissing van deze laatste.

Aldus kan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming weerhouden worden.

De geboorteakte die u aanbracht is niet in staat deze beslissing te wijzigen. Deze akte levert namelijk louter identiteitsgegevens.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren aan niet akkoord te kunnen gaan met de motivering van de bestreden beslissing. Eerste verzoeker weet nog steeds niet waarom de Armeense veiligheidsdienst hem destijds benaderde en volhardt dat het onmogelijk was te vragen of andere collega's ook waren benaderd. Voorts ziet verzoeker niet in waarom hij de Britse ambassade diende in te lichten, noch op welke wijze hij hen om bescherming zou kunnen vragen. Verder houdt hij staande zelf zijn ontslag te hebben ingediend bij de Britse ambassade wegens zijn problemen met de Armeense veiligheidsdienst.

Voorts verbeterde tweede verzoekster zich toen zij geconfronteerd werd met de vaststelling dat haar opeenvolgende verklaringen met betrekking tot de datum waarop de politie een inval deed onderling inconsistent zijn. Verzoekers zien niet in waarom de melding van de verkeerde maand de volledige geloofwaardigheid zou ondermijnen. Tot slot betwisten verzoekers dat hun problemen niet zwaarwichtig genoeg waren om deze te kunnen beschouwen als daden van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Zij wijzen er op dat in Armenië een repressie niet altijd rechtstreeks wordt uitgevoerd, maar dat vele vergeldingen en liquidaties via een omweg gebeuren.

2.2. De bestreden beslissing is vooreerst gesteund op de bevindingen van de Commissaris-generaal dat de verklaring van de Britse ambassade in Yerevan, waaruit blijkt dat eerste verzoeker in 2003 overbodig werd, in het geheel niet strookt met zijn beweringen dat hij zelf zijn ontslag indiende. Bovendien werd vastgesteld dat eerste verzoeker bijzonder vaag bleef over het voorstel dat hij zou geweigerd hebben. Dit gegeven leidt ertoe dat aan de voorgehouden problemen met betrekking tot zijn functie als bewakingsagent van de ambassade geen verder geloof kan worden gehecht. Voorts bleven verzoekers naderhand nog jarenlang in Armenië tot zij problemen kregen met de autoriteiten naar aanleiding van de protesten tegen de verkiezingsuitslag in het voorjaar van 2008. Verzoekers verlieten pas een jaar later (eind april 2009) hun land van herkomst. Dienaangaande merkt de Commissaris-generaal op dat de huidige situatie in Armenië van dien aard is dat personen met verzoekers voorgehouden profiel geen vervolging dienen te vrezen. Deze bevinding is gestoeld op de bij het administratief dossier toegevoegde informatie (Cedoca subject related briefing van 9 oktober 2009, "*Armenië, Situatie van de oppositie in de context van de gebeurtenissen van februari/maart 2008 en de gevolgen ervan*"). Blijkens deze informatie zijn de autoriteiten sinds de aantreding van president Sargsyan niet meer geneigd om mensen om politieke redenen aan te houden. Sindsdien hebben diverse politieke acties van de oppositie plaatsgevonden zoals petitie en een herdenkingsmeeting, en werd een amnestiewet door het parlement aangenomen in juni 2009. Diverse goedgeplaatste bronnen, zoals de voorzitters van verschillende Armeense mensenrechtenorganisaties, van oppositiepartijen en hooggeplaatste overheidspersonen en buitenlandse diplomaten bevestigen unaniem dat personen met verzoekers voorgehouden profiel, i.e. sympathisant van een oppositiepartij, geen risico lopen op enige vorm van vervolging.

De Raad stelt vast dat verzoekers voormelde informatie, die door hen gekend is en waarop de Commissaris-generaal zich gesteund heeft, niet weerleggen, noch brengen zij een begin van bewijs bij waaruit zou blijken dat deze informatie foutief zou zijn of dat zij daadwerkelijk actueel een risico op enige vervolging zouden lopen. Zij beperken zich tot de loutere niet-gestaafde bewering dat in Armenië repressies en vergeldingen via een omweg gebeuren. Verzoekers herhalen in hun verzoekschrift hun asielmotieven en verklaren zich niet akkoord met de motieven van de bestreden beslissing. Zij brengen evenwel geen enkel concreet argument aan dat een ander licht werpt op deze motieven. Deze zijn pertinent en vinden steun in het administratief dossier. In zoverre verzoekers de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, kan het middel niet worden aangenomen. In hunnen hoofde kan geen vluchtelingenrechtelijke vrees in aanmerking worden genomen.

Verzoekers geven niet aan op welke wijze artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen geschonden zou zijn, noch geven zij aan waarom zij een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van voormeld artikel 48/4. De Raad ontwaart, gelet op wat voorafgaat, geen elementen die nopen tot de toekenning van de kwestieuze status.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend en tien door:

dhr. F. HOFFER,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER